

Ár 2017, föstudaginn 17. mars, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Oddur Ólason og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 69/2016:**

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 15. desember 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar 16. desember 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 12. janúar 2017. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar 16. janúar 2017, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 10. og 17. mars 2017.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili gaf út og undirritaði veðskuldabréf nr. X þann 23. október 2008, upphaflega að fjárhæð 14.000.000 kr. til varnaraðila. Efst á skuldabréfinu kemur fram að um sé að ræða „ÍSL-VEÐBRÉF Án heimildar til uppgreiðslu eða aukaafborgana nema gegn sérstakri þóknun. Skv. lögum um húsnæðismál nr. 44/1998 með síðari breytingum“.

Í stöðluðum skilmálum á bakhlið skuldabréfsins kemur fram í 11. gr. að „standi skuldari ekki í skilum með greiðslu afborgana og/eða vaxta og verðbóta hinnar veðtryggðu skuldar eða innheimtukostnaðar, hverju nafni sem nefnist, verði bú hans tekið til gjaldprotaskipta, hinni veðsettu eign ekki haldið við, váttryggingargjöld eða önnur gjöld ekki greidd á réttum tíma, fjárnám gert í veðinu eða það selt á nauðungarsölu, er hin veðtryggða skuld öll í eindaga fallin án uppsagnar.

Sóknaraðili sendi varnaraðila greiðsluáskorun þann 25. janúar 2016. Þar er krafan samkvæmt skuldabréfinu sundurliðuð svo að gjaldfallin skuld frá 1.11.2015 nemi 17.061.297 kr. Þá nemi dráttarvextir frá þeim tíma 706.906 kr. Að meðtöldum öðrum lægri kröfuleikum er heildarskuldin tilgreind sem 17.777.311 kr. og er sérstaklega tekið fram að hún sé öll í eindaga fallin vegna greiðslufalls á fjórum gjalddögum frá

1.11.2015 til 1.2.2016 [svo]. Jafnframt þessu er svofellda yfirlýsingu að finna feitletraða í greiðsluáskoruninni. „Þrátt fyrir að skuldin sé öll fallin í gjalddaga samkvæmt skilmálum veðskuldabréfsins heimilar F að láninu sé komið í skil með greiðslu ógreiddra gjalddaga eins og þeir eru á hverjum tíma.“ Eru engin tímamörk tilgreind að þessu leyti í yfirlýsingunni.

Á grundvelli hinnar gjaldföllnu skuldar krafðist varnaraðili nauðungarsölu á fasteign sóknaraðila að S, fnr. Y. Er nauðungarsölubeiðni varnaraðila dagsett 19. febrúar 2016 en móttækin af sýslumanni 18. mars 2016. Í lýsingu kröfunnar í nauðungarsölubeiðninni kemur fram að „Krafan er öll í eindaga fallin skv. skilmálum skuldabréfsins vegna greiðsludráttar skuldara frá og með elsta ógreidda gjalddaga: 1.11.2015“.

Sóknaraðili seldi fasteignina sumarið 2016. Við uppgjör lánsins krafðist varnaraðili þá uppgreiðslubóknunar, en sóknaraðili bar fyrir sig 2. mgr. 16. gr. laga um neytendalán sem gilt hefðu um lánið og stæðu því í vegi að unnt væri að krefjast uppgreiðslubóknunar. Varð úr að sóknaraðili greiddi uppgreiðslugjaldið en andmælti um leið greiðsluskyldu sinni. Hann hefur síðan krafist endurheimtu þeirrar greiðslu.

Á fram lögðum greiðslukvittunum vegna bréfsins kemur fram að greiddar hafi verið alls 6.000.000 kr. vegna bréfsins þan 15. júlí 2016. Þeim greiðslum hafi verið ráðstafað til greiðslu einstakra gjaldfallinna afborgana, ásamt þeim dráttarvöxtum sem fallið höfðu á þær greiðslur frá gjalddaga. Eftirstöðvunum af þessari greiðslu var svo varið til innborgunar á höfuðstól.

Bréfið var síðan greitt upp að fullu með greiðslu á 13.133.947 kr. þann 22. júlí 2016. Þar af nam uppgreiðslugjald 1.080.859 kr.

Ágreiningur er á meðal málsaðila um uppgreiðslubóknun og gjaldfellingu veðskuldabréfsins.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst endurgreiðslu uppgreiðslubóknunar sem varnaraðili krafði sóknaraðila um að fjárhæð 1.532.243 kr. vegna greiðslu gjaldfallinnar kröfu veðskuldabréfs nr. X. Þá krefst sóknaraðili þess að tekin verði afstaða til þess hvort varnaraðila sé heimilt að taka uppgreiðslubóknun eftir að hafa einhliða gjaldfellt veðskuldabréfið. Nefndin lítur svo á að í þessari síðastnefndu kröfu felist varakrafa, enda hefur sóknaraðili ekki hagsmuni af því að fjallað sé sérstaklega um þessa heimild ef fallist er á endurgreiðslukröfu hans. Verður talið að þessi varakrafa um viðurkenningu á heimildarleysi til að innheimta uppgreiðslugjald sé svo beintengd fjárhagslegu uppgjöri aðila að fært sé að fjalla um hana.

Við sölu fasteignarinnar hafi sóknaraðili óskað eftir uppgreiðslustöðu á skuldinni. Hafi sóknaraðila þá verið send uppgreiðslustaða með uppgreiðslubóknun. Sóknaraðili hafi hafnað uppgreiðslubóknuninni þar sem skuldin hafi verið gjaldfelld og krafði varnaraðila um nýja stöðu en telur að sér hafi verið hafnað um hana. Til að stöðva ekki söluna á veðandlaginu og hindra að eignin yrði seld á nauðungarsölu hafi sóknaraðili greitt uppgreiðslufjárhæð skv. yfirlýsingum varnaraðila um stöðu, en hafi sent samdægurs bréf dags. 15.7.2016 þar sem hann hafi lýst því yfir að verið væri að greiða gjaldfallinn höfuðstól og að uppgreiðslubóknun væri hafnað. Lýst hafi verið yfir að greiðslan væri með fyrirvara um réttmæti þess að tekin væri þóknun.

Sóknaraðili hafi ítrekað krafist endurgreiðslu á uppgreiðslubóknun sem hann hafi greitt með fyrirvara um lögmæti, en sóknaraðili hafi frá upphafi talið ólögmætt að krefja sig um greiðslu þeirrar bóknunar.

Í kjölfar þess hafi sóknaraðili óskað þess að endurgreidd verði fjárhæð 1.532.243 kr. ásamt dráttarvöxtum. Beiðni um endurgreiðslu hafi endanlega verið hafnað af hálfu varnaraðila með bréfi dags. 23.8.2016. Varnaraðili hafi rökstutt höfnun sína með þeim málsástæðum að varnaraðili hafi verið skylt að innheimta uppgreiðslugjald þar sem sóknaraðili hafi verið að selja fasteign sem veðsett hafi verið á fyrsta veðrétti með áðurnefndu láni. Varnaraðili hafi þar með fullyrt að ástæða uppgreiðslu veðkröfunnar hafi verið sú að sóknaraðili hafi verið að selja fasteignina, en neitar að líta svo á að sóknaraðili hafi í raun og veru verið að greiða gjaldfellda kröfu gegn honum.

Þá vísar sóknaraðili til þess að skv. 2. mgr. 16. gr. a. laga nr. 121/1994 sem neytendalán, sem í gildi hafi verið þegar lántaka hafi farið fram, komi skýrt fram að óheimilt sé að innheimta uppgreiðslugjald ef ástæða uppgreiðslu sé gjaldfelling láns af hálfu varnaraðila. Í lögskýringargögnum með lagaákvæðinu hafi komið fram að veðlán til fasteignakaupa séu ekki undanskilin þessu ákvæði.

Sóknaraðili byggi á þeirri staðreynd að gjaldfelling kröfu skv. veðskuldabréfi sé einhliða ákvörðun kröfuhafa gagnvart skuldara. Skuldara sé þá skylt að bregðast við á þann máta að koma málum sínum á hreint, með því að semja um greiðslu kröfunnar eða einfaldlega að greiða gjaldfellda kröfu sem skuldari hafi verið krafinn um. Í ljósi þeirrar ákvörðunar varnaraðila að gjaldfella kröfuna hafi sóknaraðili brugðist við með því að koma veðandlagi í sölumeðferð til þess að geta staðið við skuldbindingar sínar. Sóknaraðila hafi verið nauðsynlegt að koma veðandlaginu í verð til þess að komast hjá því að það yrði selt á mun lægra verði á nauðungarsölu. Sóknaraðila hafi verið fyllilega ljóst að skv. veðskuldabréfi væru þau vanefndaúrræði til staðar fyrir varnaraðila sem beitt hafi verið og taldi hann að það væru rétt viðbrögð af hans hálfu að greiða kröfuna.

Á þeim grundvelli hafni sóknaraðili þeim röksemdum varnaraðila að ástæða uppgreiðslu hafi verið sú að sóknaraðili hafi verið að selja fasteignina að S, fnr. Y. Rétt röksemd sé sú að sóknaraðili hafi verið nauðbeygður sá kostur einn að fara með fasteignina í sölumeðferð til þess að geta greitt gjaldfellda kröfu. Sóknaraðili hafði ekki í huga að selja fasteignina og hafði hann hug á að hafa hana sem sína eign um ókominn tíma. Sóknaraðili hafi verið kominn með fjármál sín á þann stað að hann taldi ekki lengur við unað og hafi viljað bregðast við líkt og honum hafi borið með tillit til þess að hann einn hafi verið skuldari veðskuldabréfsins. Sóknaraðili hafi engan annan möguleika haft en að selja fasteignina og nota söluandvirði hennar til þess að greiða gjaldfellda kröfu varnaraðila.

Hverju sem öðru skiptir þá breyti ástæða uppgreiðslu engu eftir að varnaraðili hafi gjaldfellt lán enda sé gjaldfelling einhliða endanlegur löggerningur og aðeins með samþykki beggja aðila sem mögulegt sé að taka samningssamband aðila upp að nýju. Varnaraðila sé beinlínis óheimilt að líta á greiðslur gjaldfallinnar kröfu sem innborgun þess sem hafi verið vangreitt áður en skuld hafi verið gjaldfelld, nema með samkomulagi við sóknaraðila. Hafi ítrekað reynt á slíkar innborganir skuldara inn á kröfu og gildi þeirra í dómum. Undantekningarlaust hafi slík greiðsla engin áhrif á hina gjaldfelldu kröfu nema frekara samkomulag hafi komið til, þ.e. að skuldari geti ekki einhliða greitt skuld í „skil“ og þar með einhliða komið samningssambandi aðila á að nýju og forðast þannig áhrif gjaldfellingar.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að málinu verði vísað frá nefndinni, en til vara sé þess krafist að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Aðalkrafa varnaraðila styðst við þau rök að umrædd lánveiting hafi farið fram 23. október 2008 eða við gildistíma eldri neytendalánalaga nr. 121/1994. Á þeim tíma hafi úrskurðarnefndin ekki verið lögbundin og hafi varnaraðili ekki átt aðild að henni. Mál vegna lánveitinga sjóðsins hafi fyrst verið færð undir nefndina með nágildandi lögum um neytendalán nr. 33/2013. Ljóst sé því að þau lög taki ekki til umræddrar lánveitingar. Af þeim sökum sé það mat varnaraðila að málið geti ekki heyrt undir nefndina enda gildi lög nr. 33/2013 ekki um ágreininginn.

Varakrafa varnaraðila um að kröfum sóknaraðila verði hafnað byggist á nokkrum atriðum, ekki síst því að annars vegar sé varnaraðila skylt að innheimta uppgreiðslupóknun á lánum líkum þeim sem hér um ræðir og hins vegar að sóknaraðili hafi ekki verið krafinn um greiðslu miðað við gjaldfellda stöðu lánsins.

Hvað þá lögbundnu lánaskilmála sem varnaraðila sé skylt að vinna eftir sé rétt að benda á að um lánveitingar, sambærilegar þeim sem hér um ræðir, sé fjallað í 23. gr. laga um húsnæðismál nr. 44/1998, nánar tiltekið í 3. mgr. umræddrar greinar en þar sé kveðið á um að heimilt sé að bjóða skuldurum ÍLS-veðbréfa lægra vaxtaálag gegn því að skuldari afsali sér rétti til að greiða upp lánið eða greiða aukaafborgarir án þess að greiða sérstakrar þóknun. Þá sé fjallað um lán sem þessi í reglugerð 522/2004 og vísar sóknaraðili til 4. mgr. 15. gr. reglugerðarinnar. Varnaraðili telur að orðalag reglugerðarinnar taki af öll tvímæli um það að sjóðnum sé skylt að innheimta uppgreiðslupóknun á lánum sem þessu. Ráðherra hafi jafnframt sett reglugerð um það hvernig sú þóknun skuli reiknuð, sjá 7. gr. reglugerðar nr. 1016/2005 um gjaldskrá varnaraðila.

Telja verði að ákvæði laga um húsnæðismál, og stjórnvaldsfyrirmæli sett með stoð í þeim lögum, séu sérlög gagnvart þágildandi neytendalánalögum nr. 121/1994 og gangi þar með frammar þeim, í samræmi við hefðbundnar lögskýringareglur íslensks réttar. Þar með verði að telja að almenn ákvæði í neytendalánalögum fái ekki haggð lögákveðnum lánaskilmálum hjá varnaraðila. Framanritað eigi sér stoð í dómi Hæstaréttar í máli nr. 243/205. Varnaraðili telur að niðurstaða Hæstaréttar gæti ekki verið skýrari hvað þetta atriði varði og sé það ljóst að mati varnaraðila að sett hafi verið sérstök laga- og reglugerðarákvæði um uppgreiðslupóknunir hjá varnaraðila sem gangi frammar ákvæðum neytendalánalaga nr. 121/1994.

Aukinheldur verði ekki séð að skilyrði fyrir beitingu á 2. mgr. 16. gr. a. laga nr. 121/1994 séu uppfyllt í málinu. Sóknaraðili hafi fengið greiðsluáskorun senda dags. 25. janúar 2016, en uppgreiðsla hafi farið fram 22. júlí sl. eða um sex mánuðum seinna. Uppgreiðsla lánsins hafi verið til komin þar sem sóknaraðili hafi verið að selja eignina að S. Það sé með öllu ósannað að sóknaraðili hafi selt eignina vegna gjaldfellingar, líkt og haldið sé fram í kvörtun sóknaraðila. Þá megi á það benda að varnaraðili bjóði viðskiptavinum sínum upp á fjölmörg úrræði vegna greiðsluvanda, allt frá vanskilasamningum til skuldbreytingar vanskila. Sóknaraðili hafi engra slíkra úrræða leitað hjá varnaraðila. Varnaraðili telur í öllu falli að ljóst sé að uppgreiðslan sé ekki til komin vegna gjaldfellingar lánsins, líkt og sé skilyrði fyrir því að ekki megi krefjast uppgreiðslugjalds skv. 2. mgr. 16. gr. a. laga nr. 121/1994.

Þá sé mikilvægt að hafa í huga að eiginleg gjaldfelling hafi ekki farið fram heldur hafi verið um kerfislegt atriði að ræða. Sérstaklega sé vísað til þess að á greiðsluáskorun hafi varnaraðili heimilað að láninu sé komið í skil með greiðslu ógreiddra gjalddaga líkt og um ógjaldfellda kröfu væri að ræða. Þá hafi uppgjör

kröfunnar farið þannig fram að ekki hafi verið miðað við gjaldfellda kröfu heldur þvert á móti hafi uppgjörð farið fram miðað við ógjaldfellda kröfu. Þar með sé ljóst að annað skilyrði 2. mgr. 16. gr. a. laga nr. 121/1994 sé ekki uppfyllt. Beri því að hafna kröfum sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Með 33. gr. laga nr. 33/2013 um neytendalán var öllum lánveitendum neytendalána gert skylt að að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Lögin tóku gildi þann 1. nóvember 2013, sbr. gildistökuákvæði í 36. gr. laganna. Í 2. mgr. þessa gildistökuákvæðis er mælt sérstaklega fyrir um að einstök ákvæði laganna sem varða upplýsingaskyldu lánveitenda á lánstíma, heimild lántaka til að segja upp opnum lánssamningi, rétt neytanda til að hafa uppi sömu mótbárur við framsalshafa og lánveitanda o.fl., skuli gilda um opna lánssamninga. Með því að taka þetta fram urðu ákveðnar efnisbreytingar á réttindum og skyldum neytenda og lánveitenda innan þeirra samningssambanda sem þegar höfðu komist á fyrir gildistöku laganna. Nefndin telur hins vegar að ákvæði 33. gr. laganna um skyldu lánveitenda til að eiga aðild að nefndinni og um úrskurðarvald hennar í málum á þessu sviði hafi fallið undir hið almenna gildistökuákvæði laganna, án þess að í lögunum þyrfti í því efni að gera nokkurn greinarmun á eldri og yngri lánasamningum og án þess að með því væri hróflað við efnislegum skyldum aðila í gildum samnings-samböndum við gildistökuna.

Að þessu athuguðu verður frávísunarkröfu varnaraðila hafnað.

Ágreiningur aðila lýtur að lögmæti þeirrar uppgreiðsluþóknunar sem sóknaraðili greiddi af veðskuldabréfi nr. X að fjárhæð 1.532.243 kr., sérstaklega í ljósi þeirrar tilkynningar sem varnaraðili hafði sent sóknaraðila um gjaldfellingu skuldabréfsins.

Á þeim tíma sem hér skiptir máli gildi sú almenna regla 2. mgr. 16. gr. a. laga nr. 121/1994 um neytendalán, sbr. 3. gr. laga nr. 63/2008, að „Lánveitandi getur ekki krafist uppgreiðslugjalds ef ástæða uppgreiðslu er gjaldfelling láns af hans hálfu.“ Þetta ákvæði gildi áfram um þá lánasamninga sem voru opnir við gildistöku nýrra laga nr. 33/2013 um neytendalán, sbr. gildistökuákvæði þeirra.

Um uppgreiðslugjald af ÍLS-veðbréfum er fjallað í 23. gr. laga nr. 44/1998. Er meginreglan skv. 1. mgr. sú að skuldurum ÍLS-veðbréfa er heimilt að greiða aukaafborganir af skuldabréfum sínum eða að endurgreiða skuldina að fullu fyrir gjalddaga, sbr. 1. mgr. ákvæðisins. Í 2. mgr. kemur hins vegar fram að ráðherra sé heimilt að ákveða að aukaafborganir og uppgreiðsla ÍLS-veðbréfa verði aðeins heimilar gegn greiðslu þóknunar. Í 3. mgr. er ráðherra svo heimilað að að leyfa F með reglugerð, að bjóða skuldurum ÍLS-veðbréfa að afsala sér rétti til þess að greiða án þóknunar upp lán eða greiða aukaafborganir, gegn lægra vaxtaálagi. Skal þá í reglugerðinni kveðið á um hlutfall þóknunar sem F getur áskilið sér ef lántaki, sem afsalar sér umræddum rétti, hyggst greiða upp lán fyrir lok lánstíma. Umþrætt lán fellur undir þessa síðustu málsgrein.

Í samræmi við þetta var í gildi reglugerð nr. 522/2004 um ÍLS-veðbréf og íbúðabréf á þeim tíma sem umrætt lán var gefið út og hin umdeilda þóknun greidd. (Núgildandi reglugerð um sama efni felldi hana úr gildi 28. október 2016.) Efnisákvæði þeirrar reglugerðar um aukaafborganir og uppgreiðslu ÍLS-veðbréfa bæta litlu við ákvæði laganna, en í 15. gr. hennar er áréttað að ráðherra sé heimilt að ákveða að aukaafborganir og uppgreiðsla ÍLS-veðbréfa verði aðeins heimilar gegn greiðslu þóknunar sem jafni út að hluta eða að öllu leyti muninn á uppgreiðsluverði ÍLS-veðbréfs

og markaðskjörum sambærilegs íbúðabréfs. Geta skal um þessa heimild í skilmálum ÍLS-veðbréfa. Ágreiningslaust virðist að bréfið sem hér um ræðir sé gefið út með vísan til þessara ákvæða, sbr. lýsingu á því að ofan.

Nefndin telur út af fyrir sig hafið yfir vafa að þessi ákvæði fela í sér sérreglu um uppgreiðslugjald sem gengur frammar reglum um uppgreiðslugjald í neytendalánviðskiptum almennt. Hins vegar er til þess að líta að lögin um neytendalán fela í sér reglur um lágmarksréttindi neytenda. Er óheimilt að víkja frá þeim nema til hagsbóta fyrir neytendur eða með skýru ákvæði í sérlögum. Engu slíku skýru ákvæði er til að dreifa í lögum um húsnæðismál.

Í 16. gr. fyrrnefndrar reglugerðar og í bráðabirgðaákvæði XII í lögunum er vikið að heimild F til að gjaldfella lán ef hann fellst ekki á yfirtöku nýs eigenda að íbúð á ÍLS-veðbréfi, en að öðru leyti er ekki að finna neinar sérreglur um gjaldfellingar í þessu regluverki um lán F. Verður ekki litið öðruvísi á en svo að almennar reglur gildi um gjaldfellingar þessara lána auk þeirra skilmála sem í þau eru rituð.

Að öllu ofangreindu virtu er það niðurstaða nefndarinnar að fyrirmæli laga og stjórnvaldsákvæðana sem giltu um starfsemi varnaraðila við lögskiptin hafi ekki vikið til hliðar þeim skyldum hans sem lánveitanda samkvæmt lögum nr. 121/1994 sem hér skipta máli, sbr. sérstaklega ofangreindri bannreglu um uppgreiðslugjald þegar ástæða uppgreiðslu er gjaldfelling af hálfu lánveitandans. Nefndin telur að þessi niðurstaða fái stoð af dómi Hæstaréttar í máli nr. 243/2015, sem varnaraðili vísar til í málatilbúnaði sínum.

Nefndin telur ekki að varnaraðili geti borið það fyrir sig að lánið hafi ekki verið greitt vegna gjaldfellingar hans heldur vegna sölu sóknaraðila á fasteign sinni. Í fyrsta lagi var eignin seld við þær aðstæður að varnaraðili hafði krafist nauðungarsölu á henni til fullnustu á gjaldfallinni heildarskuld samkvæmt skuldabréfinu. Í öðru lagi telur nefndin að almennt verði að túlka umrædda bannreglu þannig að hún girði fyrir að kröfuhafi neytendaláns geti gjaldfellt veðskuldabréf en innheimt uppgreiðslugjald vegna þess sem hann telur sig geta ráðið í tilefni skuldarans til uppgreiðslu í framhaldi af því.

Að ofan er lýst greiðsluáskorun varnaraðila. Hún er beinlínis mótsagnakennd að því leyti að fullyrt er að skuldin sé öll í eindaga fallin en þrátt fyrir það kemur fram að sóknaraðili megi greiða upp gjaldfallnar afborganir og komast þannig undan innheimtu á eftirstöðvum bréfsins. Hvað sem líður túlkun þessa bréfs er þó ljóst að eftir að hafa móttengið nauðungarsölubeiðni varnaraðila hlaut sóknaraðili að líta svo á að skuldin væri gjaldfallin.

Ekki er þrátt fyrir þetta unnt að fallast á fjárkröfu sóknaraðila og kemur þar tvennt til. Í fyrsta lagi er fjárhæð hennar ekki í samræmi við þær greiðslukvittanir fyrir uppgreiðslugjaldi sem að ofan er lýst. Í öðru lagi er ljóst að ef miða á uppgjör bréfsins við að það hafi allt verið gjaldfallið við greiðsluáskorun varnaraðila í janúar 2016, felur það í sér að varnaraðili á rétt til dráttarvaxta langt umfram það sem hann áskildi sér við uppgjörið. Getur sóknaraðili ekki bæði sleppt og haldið við þetta uppgjör, þannig að hann komist hjá greiðslu uppgreiðslugjalds vegna fyrrgreindra ákvæða, en greiði þó af bréfinu eins og það hafi aldrei verið gjaldfellt.

Að öllu þessu sögðu verður fallist á viðurkenningarkröfu sóknaraðila með þeim hætti sem fram kemur í úrskurðarorði.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Frávísunarkröfu varnaraðila, F, er hafnað.

Aðalkröfu sóknaraðila, M, um endurgreiðslu að fjárhæð 1.532.243 kr. úr hendi varnaraðila er hafnað.

Viðurkennt er að við uppgjör aðila á skuldabréfi nr. X þann 22. júlí 2016 átti sóknaraðili kröfu til þess að litið væri svo á að allt bréfið væri gjaldfallið samkvæmt skilmálum þess og að honum væri því óskyldt að greiða uppgreiðslugjald.

Reykjavík, 17. mars 2017.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Hrannar Már Gunnarsson
Unnur Erla Jónsdóttir